

Той ме погледна очуденъ и сложи пръста си на челото. Азъ и до днесъ не зная, какво искаше да каже той съ това. Следъ като минахъ презъ вратата, азъ влѣзохъ въ една улица. Но тамъ останахъ смаянъ! Представи си само: надписитѣ на улицитѣ бѣха поставени не горе на стенитѣ, а съвършено долу. Всѣки, който искаше да прочете нѣкой надписъ, трѣбваше цѣлъ да легне на земята. Прозорцитѣ на кжщитѣ пъкъ бѣха тѣй широки, че всѣка стая имаше само единъ прозорецъ. А вратитѣ бѣха тѣй тѣсни, че презъ тѣхъ не можеше да

мине даже този, който цѣли шестъ седмици не е турялъ троха хлѣбъ въ уста си. Тукъ хората влизаха не презъ вратитѣ, а презъ прозорцитѣ. Улицитѣ бѣха съвсемъ тѣсни и вървѣха край самитѣ кжщи, а тротоара лежеше въ сръдата на улицата и бѣше доста широкъ.

А какви чудни изглеждаха хората тукъ! Видѣхъ една дама, облѣчена съ хубава дреха отъ зелена коприна, съ разкошна шапка на главата, но съ дълга черна брада. Видѣхъ следъ това друга, която имаше руси мустаци и пушеше цигара. По-нататкъ видѣхъ

друга една жена съ черни дрехи, съ черно лице, съ черъ цилиндъръ на главата и една стълба на рамото. И най-послѣ, — колко смѣшно бѣше това! — видѣхъ единъ мжжъ съ две дълги коси на главата. Той водѣше за ръка едно дете, а друго по-малко носѣше. Вжтрѣ, по домоветѣ, азъ видѣхъ само мжже съ дълги коси. Тѣ метѣха и чистѣха. Тукъ въ този чуденъ градъ, както ти, може би, си вече забелязалъ, женитѣ ходятъ като мжже, а мжжетѣ — като жени.